

tanrinyasasi.org

Tanrı'nın Yasası: Ek 2: Sünnet ve Hristiyan

SÜNNET: KİLİSELERİN NEREDEYSE TAMAMININ KALDIRILDIĞINI SANDIĞI BİR BUYRUK

Tanrı'nın tüm kutsal buyrukları arasında, sünnet neredeyse tüm kiliseler tarafından hatalı bir şekilde kaldırılmış olarak kabul edilen tek buyruk gibi görünmektedir. Bu konuda öyle yaygın bir görüş birliği vardır ki, geçmişte öğreti açısından birbirine rakip olan Katolik Kilisesi ve Protestan mezhepler bile bu buyruğun çarmıhta geçersiz kılındığını ileri sürmektedir.

İSA HİÇBİR ZAMAN BU BUYRUĞUN KALDIRILDIĞINI ÖĞRETMEDİ

Bu inancın Hristiyanlar arasında bu kadar yaygın olmasının iki temel nedeni vardır: Bunlardan biri, İsa'nın böyle bir öğretiyi asla öğretmemesine rağmen, İsa'nın tüm elçilerinin ve öğrencilerinin — Pavlus da dahil — bu buyruğa uymuş olmalarına rağmen, Pavlus'un yazılarının kilise önderleri tarafından Gentileleri Tanrı'nın kendisi tarafından verilmiş bu gereklilikten “muaf tutmak” için kullanılmasıdır.

Bu durum, Eski Antlaşma'da Mesih'in gelişiyle birlikte Tanrı'nın halkının — ister Yahudi ister Gentile olsun — bu buyruğu yerine getirmekten muaf tutulacağına dair hiçbir peygamberlik olmamasına rağmen yapılmaktadır. Aslında, sünnet Tanrı tarafından [İbrahim](#) döneminden itibaren, kurtarılmak üzere ayrılmış halkına dahil olmak isteyen her erkek için — İbrahim'in soyundan gelse de gelse de — zorunlu kılınmıştır.

SÜNNET: SONSUZ ANTLAŞMANIN İŞARETİ OLARAK

Hiç kimse, sünnet olmadan kutsal topluluğa — yani diğer uluslardan ayrılmış olan Tanrı halkına — dahil edilmezdi. Sünnet, Tanrı ile ayrıcalıklı halkı arasındaki antlaşmanın fiziksel işaretiydi.

Üstelik bu antlaşma, belirli bir zaman dilimiyle ya da yalnızca İbrahim'in biyolojik soyuyla sınırlı değildi; topluluğa resmen katılmak ve Tanrı'nın önünde eşit sayılmak isteyen tüm yabancıları da kapsıyordu. Rab açıkça şöyle demişti:

“Bu sadece evinde doğanlar için değil, paranla satın aldığın yabancı hizmetkârlar için de geçerlidir. Evinde doğan ya da paranla alınan herkes sünnet edilecek. Vücudunuzdaki bu antlaşmam sonsuza dek sürecek bir antlaşmadır.” (Yaratılış 17:12-13)

GENTİLELER VE SÜNNET GEREKLİLİĞİ

Eğer Gentilelerin, Rab tarafından ayrılmış halkın bir parçası olabilmek için bu fiziksel işarete gerçekten ihtiyacı olmasaydı, o zaman Tanrı'nın Mesih'ten önce bunu zorunlu kılıp, sonrasında gereksiz kıldığını söylemek mantıksız olurdu.

DEĞİŞİKLİĞİ DESTEKLEYEN HİÇBİR PEYGAMBERLİK YOKTUR

Eğer bu doğru olsaydı, peygamberliklerde buna dair açık bilgiler yer almalıydı ve İsa da bu değişikliğin kendi göğsüne alınmasından sonra gerçekleşeceğini bildirmeliydi. Oysa Eski Antlaşma'da, Gentilelerin Tanrı'nın halkına dahil edileceğine dair verilen tüm peygamberliklerde, onların buyruklardan — özellikle sünnetten — muaf tutulacağına dair hiçbir işaret yoktur.

TANRI'NIN BU BUYRUĞUNA UYMAMAK İÇİN SIKÇA KULLANILAN İKİ NEDEN

BİRİNCİ NEDEN: KİLİSELER BU BUYRUĞUN KALDIRILDIĞINI YANLIŞ BİR ŞEKİLDE ÖĞRETİYOR

Kiliselerin, Tanrı'nın sünnetle ilgili yasasının kaldırıldığını öğretmesinin ilk nedeni — **bu buyruğu kimin kaldırdığı belirtilmeden** — bu buyruğun yerine getirilmesinin zor olmasıdır. Kilise liderleri, gerçeği kabul eder ve Tanrı'nın bu buyruğu kaldırdığına dair hiçbir talimat vermediğini öğretirlerse, birçok üyeyi kaybetmekten korkmaktadır.

Genel olarak, bu buyruk gerçekten de yerine getirilmesi zahmetli olan bir buyruktur. Her zaman öyleydi, bugün de öyledir. Tıbbi gelişmelere rağmen, bu buyruğa uymaya karar veren bir Hristiyan, bir profesyonel bulmalı, cepten ödeme yapmalı (çünkü çoğu sağlık sigortası karşılamaz), cerrahi müdahaleyi geçirmeli, iyileşme sürecindeki rahatsızlıklarla başa çıkmalı ve sosyal damgalanmaya maruz kalmalıdır — çoğu zaman ailesi, arkadaşları ve kilisesi tarafından karşı çıkılır.

KİŞİSEL TANIKLIK

Bir erkeğin, Rab'bin bu buyruğuna uymaya gerçekten kararlı olması gerekir; aksi takdirde bu yoldan kolayca vazgeçebilir. Bu yoldan caydıran teşvikler fazlasıyla mevcuttur. Bunu çok iyi biliyorum çünkü **ben kendim 63 yaşında bu buyruk uyarınca sünnet edildim.**

İKİNCİ NEDEN: TANRISAL YETKİ VE GÖREVLENDİRMEYİ YANLIŞ ANLAMAK

İkinci neden — ve şüphesiz en önemlisi — kiliselerin Tanrı'nın yetki ve görevlendirmesi konusundaki yanlış anlayışıdır. Bu yanlışlık, şeytan tarafından çok erken dönemde kullanıldı. İsa'nın göğes alınmasından yalnızca birkaç on yıl sonra, kilise liderleri arasında başlayan yetki mücadeleleri, Tanrı'nın Yasası'nda istedikleri değişiklikleri yapma yetkisinin Petrus ve sözde haleflerine verildiği gibi saçma bir sonuca ulaştı.

İsa Baba'ya döner dönmez, şeytan kilise liderlerini etkilemeye başladı ki Gentileleri Tanrı'nın sonsuz buyruklarından uzaklaştırsın.

Bu sapkınlık, yalnızca sünnetle sınırlı kalmadı. Eski Antlaşma'daki birçok buyruğu da etkiledi — ki bu buyruklara hem İsa hem de O'nun öğrencileri her zaman sadakatle uymuşlardı.

TANRI'NIN YASASI ÜZERİNDE YETKİ SAHİBİ OLMAK

Şeytanın etkisiyle hareket eden kilise, Tanrı'nın kutsal Yasası üzerinde herhangi bir değişiklik yapma yetkisinin ancak Tanrı'dan gelebileceğini — ya Eski Antlaşma'daki peygamberler aracılığıyla ya da Mesih aracılığıyla — göz ardı etti.

Sadece bir insan topluluğunun ya da bireyin, Tanrı'nın Yasa'sı gibi O'na kıymetli olan bir şeyi değiştirme yetkisini kendinde görmesi düşünülemez. Rab'bin hiçbir peygamberi ve İsa'nın kendisi, Baba'nın Mesih'ten sonra herhangi bir grup ya da kişiye — Kutsal Kitap içinde ya da dışında — buyruklarını geçersiz kılma, kaldırma, değiştirme ya da güncelleme yetkisi vereceğini asla bildirmedi. Tam tersine, Rab açıkça şöyle dedi:

“Size buyurduğuma hiçbir şey eklemeyin, hiçbir şey de eksiltmeyin. Tanrınız Rab'bin size verdiği buyruklara uymanız gerekir.” (Yasa'nın Tekrarı 4:2)

TANRIYLA KİŞİSEL İLİŞKİNİN KAYBI

KİLİSE, TANRININ ARACISI OLARAK KONUMLANDI

Bir diğer önemli sorun da, yaratılanla Yaratıcı arasındaki ilişkinin kişisellikten çıkmasıdır. Kilisenin rolü, hiçbir zaman Tanrı ile insan arasında bir aracı olmak değildi. Ancak Hristiyanlık tarihinin erken dönemlerinde kilise bu rolü üstlendi.

Her imanlının Kutsal Ruh'un yönlendirmesiyle Baba ve Oğul'la birebir ilişki kurması gerekirken, insanlar neredeyse tamamen liderlerine bağımlı hâle geldiler — Rab'bin neye izin verdiğini ya da neyi yasakladığını onlardan öğrenmeye çalıştılar.

KUTSAL KİTAP'A ERİŞİMİN KISITLANMASI

Bu ciddi sorun, büyük ölçüde Kutsal Kitap'a erişimin, [16. yüzyıldaki Reform hareketine](#) kadar yalnızca din adamlarına özel bir ayrıcalık olması nedeniyle ortaya çıkmıştır. Kilise, sıradan halkın Kutsal Kitap'ı kendi başına okumasını açıkça yasaklamıştı; çünkü halkın onu din adamlarının yorumları olmadan anlayamayacağı iddia ediliyordu.

LİDERLERİN HALK ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

ÖĞRETİLERE TAM BAĞIMLILIK

Beş yüzyıl geçmiş olmasına rağmen ve artık Kutsal Kitap'a evrensel erişim sağlanmışken, insanlar hâlâ yalnızca liderlerinin öğrettiklerine — doğru ya da yanlış — güvenmeye devam ediyor. Tanrı'nın her bireyden ne istediğini bizzat öğrenip yerine getirme konusunda yetersiz kalıyorlar.

Reform öncesi dönemde Tanrı'nın kutsal ve sonsuz buyrukları hakkında öğretilen aynı yanlış öğretiler, bugün de her mezhebin ilahiyat okullarında öğretilmeye devam etmektedir.

İSA'NIN YASA HAKKINDAKİ ÖĞRETİSİ

Bildiğim kadarıyla, hiçbir Hristiyan kurumu, İsa'nın açıkça öğrettiği şu gerçeği geleceğin liderlerine öğretmiyor: Mesih'in gelişinden sonra Tanrı'nın hiçbir buyruğu geçerliliğini yitirmemiştir:

*“Size doğrusunu söyleyeyim: Gök ve yer ortadan kalkmadan, Yasa'dan en küçük harf ya da en küçük nokta bile ortadan kalkmayacak; her şey gerçekleşmeden bu olmayacak. Bu nedenle, bu emirlerden en küçüğünü bile geçersiz sayan ve insanlara da böyle öğreten, göklerin Egemenliği'nde en küçük sayılacaktır. Ama **onları uygulayan ve başkalarına da öğreten** göklerin Egemenliği'nde büyük sayılacaktır.”* (Matta 5:18-19)

BAZI MEZHEPLERDE KISMİ İTAAT

TANRI'NIN BUYRUKLARINA SEÇİCİ BAĞLILIK

Bazı mezhepler, Rab'bin buyruklarının sonsuza dek geçerli olduğunu ve Mesih'ten sonra gelen hiçbir Kutsal Kitap yazarının bu gerçeğe karşı yazmadığını öğretmeye gayret eder. Ancak nedense, Hristiyanlar için hâlâ geçerli olduğunu savundukları buyrukları kısıtlı bir listeyle sınırlarlar.

Bu mezhepler genellikle On Emir'i (özellikle [dördüncü emirdeki Şabat günü](#), yani haftanın yedinci günü) ve [Levililer 11'deki gıda yasaklarını](#) vurgular, ancak bunun ötesine geçmezler.

SEÇİCİLİĞİN TUTARSIZLIĞI

En dikkat çekici olan şey, bu seçici yaklaşımın, neden bazı buyrukların hâlâ geçerli olduğu ama [saç ve sakalla](#) ilgili düzenlemeler, [tizit giyme](#) ve sünnet gibi buyrukların ise artık uygulanmadığına dair Eski Antlaşma veya dört İncil'e dayalı açık bir gerekçeyle desteklenmemesidir.

Bu durum şu soruyu gündeme getiriyor: Rab'bin tüm buyrukları kutsal ve adil ise, neden bazılarını itaat ediliyor da diğerleri göz ardı ediliyor?

SONSUZ ANTLAŞMA

SÜNNET ANTLAŞMANIN İŞARETİDİR

Sünnet, Tanrı ile halkı arasında yapılan sonsuz antlaşmanın işaretidir. Bu halk, dünya nüfusunun geri kalanından ayrılmış kutsal insanlardan oluşur. Bu topluluk her zaman herkese açık olmuştur ve bazı kişilerin sandığı gibi yalnızca İbrahim'in biyolojik soyuyla sınırlı değildir.

Giovanni Bellini adlı sanatçının 15. yüzyıldan kalma tablosunda, İsa'nın hahamlar tarafından Yusuf ve Meryem'in eşliğinde sünnet edilişi tasvir ediliyor.

Tanrı, İbrahim'i bu grubun ilk üyesi olarak belirlediği andan itibaren, sünneti bu antlaşmanın görünür ve sonsuz işareti olarak tesis etti. Doğal soyundan gelenlerin yanı sıra onun soyundan olmayanların da bu fiziksel antlaşma işaretine sahip olmaları gerektiği açıkça belirtildi — eğer Tanrı'nın halkına dahil olmak istiyorlarsa.

ELÇİ PAVLUS'UN YAZILARI TANRI'NIN SONSUZ BUYRUKLARINA UYMAMAK İÇİN BİR GEREKÇE OLARAK KULLANILIYOR

MARCION'UN KUTSAL KİTAP KANONU ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

Mesih'in göğe alınmasından sonra ortaya çıkan çeşitli yazıları bir araya getirme girişimlerinden ilki, ikinci yüzyılda zengin bir gemi sahibi olan [Marcion](#) (M.S. 85 – 160) tarafından yapılmıştır. Marcion, Pavlus'un coşkulu bir takipçisiydi ancak Yahudilerden nefret ediyordu.

Marcion'un Kutsal Kitap'ı esasen Pavlus'un yazılarına ve Luka'nın İncili'nin çalıntı bir versiyonu olarak görülen kendi inciline dayanıyordu. Diğer tüm İncilleri ve mektupları "ilham verilmemiş" diyerek reddetti. Eski Antlaşma'ya yapılan tüm referanslar onun Kutsal Kitap'ından çıkarılmıştı; çünkü Marcion, İsa'dan önceki Tanrı'nın, Pavlus'un vaaz ettiği Tanrı ile aynı olmadığını öğretiyordu.

Marcion'un Kutsal Kitap'ı Roma Kilisesi tarafından reddedildi ve kendisi sapkın ilan edildi. Ancak onun, yalnızca Pavlus'un yazılarını Tanrı tarafından ilham edilmiş olarak görmesi ve Eski Antlaşma'yı ve Matta, Markos ve Yuhanna İncillerini tamamen reddetmesi, birçok ilk dönem Hristiyan'ın inancını çoktan etkilemişti.

KATOLİK KİLİSESİ'NİN İLK RESMÎ KANONU

YENİ ANTLAŞMA KANONUNUN OLUŞUMU

İlk resmî Yeni Antlaşma kanonu, İsa'nın Baba'ya dönmesinden yaklaşık 350 yıl sonra, dördüncü yüzyılın sonlarına doğru kabul edilmiştir. Roma'daki konsiller ile [Hippo \(393\)](#) ve [Kartaca \(397\)](#) konsilleri, bugün bildiğimiz 27 Yeni Antlaşma kitabının resmileşmesinde belirleyici rol oynamıştır.

Bu konsiller, Hristiyan toplulukları arasında dolaşan farklı metinler ve yorumlar karşısında birliği sağlamak ve kanonu sabitlemek amacıyla toplanmıştır.

ROMA PİSKOPOSLARININ KUTSAL KİTAP'IN OLUŞUMUNDAKİ ROLÜ

PAVLUS'UN MEKTUPLARININ KABULÜ VE DÂHİL EDİLMESİ

Dördüncü yüzyılda Roma tarafından onaylanan yazılar koleksiyonuna Pavlus'un mektupları da dâhil edilmiştir. Katolik Kilisesi tarafından kutsal kabul edilen bu koleksiyon, Latince'de *Biblia Sacra*, Yunanca'da ise Τὰ βιβλία τὰ ἅγια (*ta biblia ta hagia*) olarak adlandırılmıştır.

Hangi metinlerin resmî kanonu oluşturması gerektiği konusundaki uzun tartışmalardan sonra, kilise piskoposları şu metinleri kutsal ve yetkili olarak ilan etti: Yahudi Eski Antlaşması, dört İncil, Luka'ya atfedilen Elçilerin İşleri, kiliselere yazılan mektuplar (Pavlus'unkiler dâhil) ve Yuhanna'nın Vahiy kitabı.

İSA'NIN DÖNEMİNDE ESKİ ANTLAŞMA'NIN KULLANIMI

İsa'nın döneminde tüm Yahudilerin — İsa da dahil — yalnızca Eski Antlaşma'yı okuduğu ve öğretişlerinde ona atıfta bulunduğu unutulmamalıdır. Bu kullanım genellikle metnin M.Ö. üç yüzyıl önce derlenmiş olan Yunanca çevirisine, yani [Septuaginta](#)'ya dayanıyordu.

PAVLUS'UN YAZILARINI YORUMLAMA MESELESİ

KARMAŞIKLIK VE YANLIŞ YORUMLAR

Pavlus'un yazıları, İsa'dan sonra gelen diğer yazarların yazıları gibi, yüzyıllar önce Kilise tarafından onaylanan resmî Kutsal Kitap'a dâhil edilmiştir ve bu nedenle Hristiyan inancının temel taşları arasında sayılmaktadır.

Ancak sorun Pavlus'un kendisinde değil, yazılarının nasıl yorumlandığındadır. Pavlus'un mektupları, zaten kendi döneminde bile (2. Petrus 3:16'da belirtildiği gibi) karmaşık ve anlaşılması zor bir üslupla yazılmıştı — oysa o dönemde kültürel ve tarihsel bağlam hâlâ okuyuculara aşinaydı. Aradan yüzyıllar geçmişken ve tamamen farklı bir bağlamda bu metinleri yorumlamak, zorlukları daha da artırmaktadır.

YETKİ VE YORUMLAR SORUNU

PAVLUS'UN YETKİSİNE DAİR MESELE

Buradaki temel mesele, Pavlus'un yazılarının geçerliliğinden çok, yetkinin kaynağı ve aktarımı meselesidir. Daha önce açıklandığı gibi, Kilise'nin Pavlus'a Tanrı'nın kutsal ve sonsuz buyruklarını iptal etme, kaldırma, düzeltme veya güncelleme yetkisi atfetmesi, Pavlus'tan önceki Kutsal Yazılar tarafından desteklenmemektedir. Dolayısıyla bu tür bir yetki Rab'den gelmemektedir.

Ne Eski Antlaşma'da ne de İncillerde, Mesih'ten sonra Tanrı'nın Tarsus'tan bir adam göndereceğini ve herkesin onu dinlemesi gerektiğini bildiren herhangi bir peygamberlik bulunmamaktadır.

YORUMLARIN ESKİ ANTLAŞMA VE İNCİLLERLE UYUMLU OLMASI

TUTARLILIK GEREĞİ

Bu, Pavlus'un yazılarına dair herhangi bir anlayış ya da yorumun, daha önceki vahiylerle uyuşmuyorsa yanlış olduğu anlamına gelir. Bu nedenle, Tanrı'dan ve O'nun Sözü'nden gerçekten korkan bir Hristiyan, Eski Antlaşma'daki peygamberler aracılığıyla ve Mesih İsa aracılığıyla Rab'bin açıkladıklarıyla tutarlı olmayan hiçbir yorumu — Pavlus'tan ya da başka bir yazardan gelse bile — kabul etmemelidir.

KUTSAL KİTAP'IN YORUMUNDA ALÇAKGÖNÜLLÜLÜK

Hristiyan şu bilgelik ve alçakgönüllülüğü göstermelidir:

“Bu bölümü anlamıyorum ve okuduğum açıklamalar yanlış, çünkü Rab'bin peygamberleri ve İsa'nın

sözleriyle desteklenmiyor. Bunu bir kenara bırakacağım ve eğer Rab dilerse, bir gün O bana açıklayacaktır.”

GENTİLELER İÇİN BÜYÜK BİR SINAV

İTAAT VE İMAN SINAVI

Bu konu, Rab’bin Gentilelere verdiği en büyük sınavlardan biri olarak görülebilir — tıpkı Yahudi halkının Kenan’a doğru yolculuğunda karşılaştığı sınav gibi. Yasa’nın Tekrarı 8:2’de yazdığı gibi: *“Tanrınız Rab’bin sizi kırk yıl boyunca çölde nasıl yürüttüğünü hatırlayın; O sizi alçaltmak, sınamak ve yüreğinizde ne olduğunu — buyruklarına uyup uymayacağınızı — ortaya çıkarmak istedi.”*

İTAATKÂR GENTİLELERİN BELİRLENMESİ

Bu bağlamda Rab, kutsal halkına gerçekten katılmak isteyen Gentileleri belirlemek istemektedir. Bunlar, kilisenin yoğun baskısına ve bazı kilise mektuplarındaki — peygamberlerde ve İncillerde sonsuz olduğu bildirilen — birçok buyruğun Gentileler için geçersiz kılındığı izlenimini veren bölümlere rağmen, sünnet dâhil olmak üzere tüm buyruklara uymaya karar verenlerdir.

BEDENİN VE YÜREĞİN SÜNNETİ

TEK BİR SÜNNET: FİZİKSEL VE RUHSAL

İki farklı sünnet türü yoktur, yalnızca bir tane vardır: fiziksel sünnet. Kutsal Kitap boyunca kullanılan “yüreğin sünneti” ifadesi tamamen mecazidir — tıpkı “kırık kalp” veya “sevinç dolu kalp” gibi.

Kutsal Kitap bir kişinin “yüreği sünnetsiz” diyorsa, bu, o kişinin gerçekte Tanrı’yı seven ve O’na itaat etmeye istekli biri gibi yaşamıyor olduğunu ifade eder.

KUTSAL YAZILARDAN ÖRNEKLER

Başka bir deyişle, bu adam fiziksel olarak sünnet edilmiş olabilir, ancak yaşam tarzı Tanrı’nın halkından beklediği yaşamla örtüşmüyordur. Yeremya peygamber aracılığıyla, Tanrı tüm İsrail’in “yürekta sünnetsiz” olduğunu şöyle ilan etti:

“Tüm uluslar sünnetsizdir, ve İsrail halkının tümü yürekta sünnetsizdir.” (Yeremya 9:26)

Açıktır ki, fiziksel olarak hepsi sünnetliydi. Ancak Tanrı’dan yüz çevirip kutsal Yasası’nı terk ettikleri için, yürekta sünnetsiz olarak yargılandılar.

BEDENSEL VE YÜREKTEN SÜNNET GEREKLİDİR

Tanrı'nın erkek çocukları — ister Yahudi ister Gentile olsun — hem fiziksel hem de yürekten sünnetli olmalıdır. Bu gerçek şu açık sözlerle ifade edilmiştir:

“Egemen Rab şöyle diyor: İsrail halkı arasında yaşayanlar dâhil, hiçbir yabancı bedence ve yürekten sünnetli olmadıkça tapınağıma giremeyecek.” (Hezekiel 44:9)

TEMEL SONUÇLAR

1. “Yüreğin sünneti” kavramı her zaman vardı ve Yeni Antlaşma'da fiziksel sünnetin yerine getirilmiş değildir.
2. Sünnet, Tanrı'nın halkına ait olan herkes için — Yahudi ya da Gentile — zorunludur.

SÜNNET VE SUYA VAFTİZ

YANLIŞ BİR İKAME

Bazı kişiler, suya vaftizin Hristiyanlar için sünnetin yerine getirildiğini sanmaktadır. Ancak bu iddia tamamen insan uydurmasıdır — Rab'bin buyruğuna itaat etmekten kaçınmak için ortaya atılmış bir bahanedir.

Eğer bu iddia doğru olsaydı, peygamberlerde veya İncillerde Mesih'in göğsü alınmasından sonra Tanrı'nın, halkına katılmak isteyen Gentilelerden artık sünnet talep etmeyeceğini ve bunun yerine vaftizi getireceğini bildiren açık ifadeler bulunması gerekirdi. Oysa böyle bir ifade yoktur.

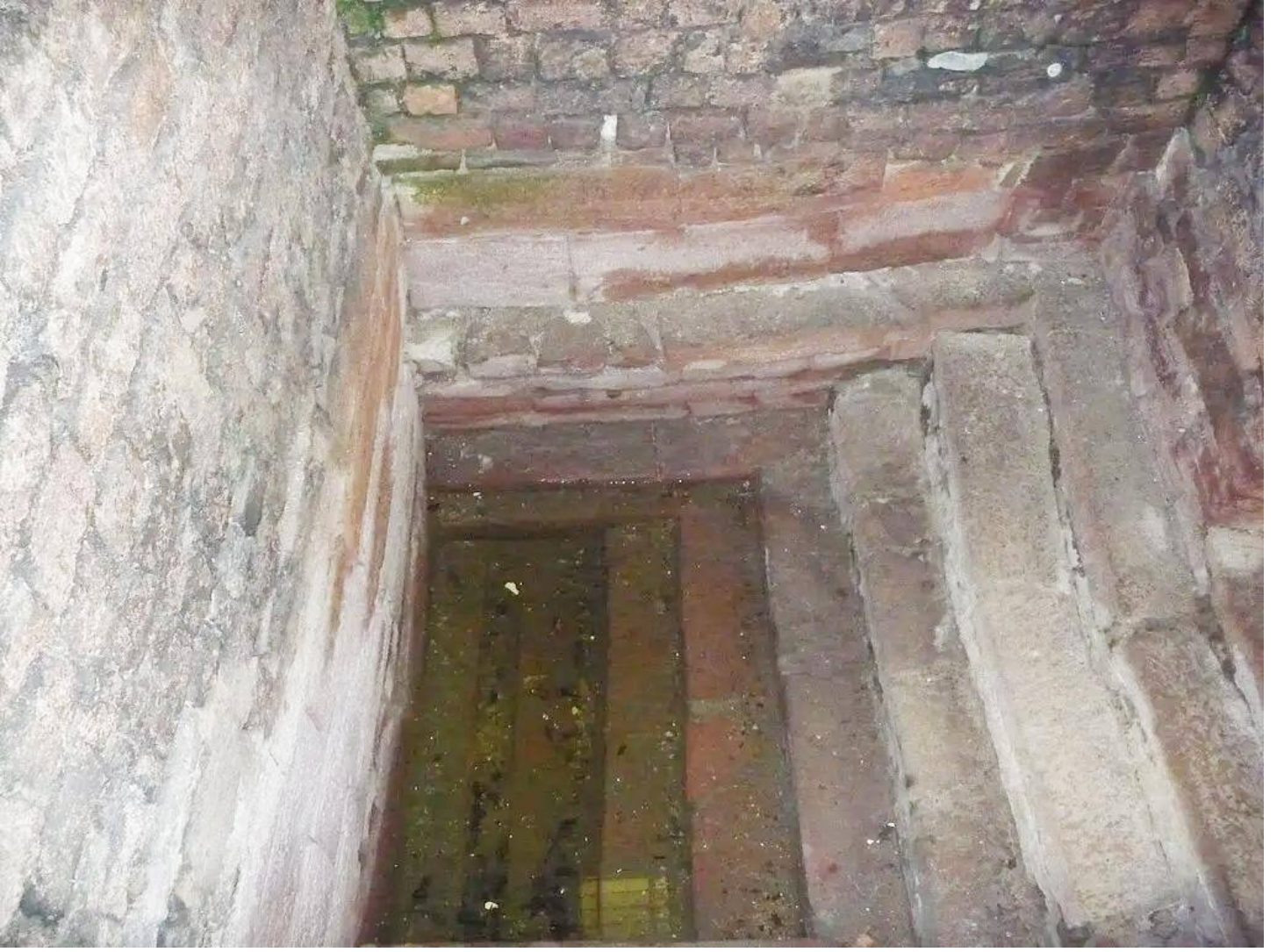
SUYA VAFTİZİN KÖKENİ

Ayrıca şunu da belirtmek gerekir ki, suya vaftiz Hristiyanlıktan önce de vardı. Vaftizci Yahya ne vaftizin “mucidi” ne de “öncüsü”ydü.

VAFTİZİN YAHUDİ KÖKENLERİ (MİKVE)

MİKVE BİR ARINMA TÖRENİDİR

Vaftiz, yani [mikve](#), Vaftizci Yahya'dan çok önce Yahudiler arasında yerleşmiş bir arınma töreniydi. Mikve, günahlardan ve törensel kirlilikten arınmanın sembolüydü.

Almanya'nın Worms şehrinde yer alan, Yahudiler tarafından törensel arınma için kullanılan antik bir mikve.

Bir Gentile sünnet olduğunda, aynı zamanda *mikveye* de girerdi. Bu eylem yalnızca törensel temizlik için değil, aynı zamanda eski putperest hayatının “ölümü”nü — suya gömülmeyi — simgelerdi. Sudan çıkmak ise, anne rahmindeki amniyotik sıvıyı anımsatır şekilde, yeni bir Yahudi yaşamına “yeniden doğuş”u simgelerdi.

VAFTİZCİ YAHYA VE MİKVE

Vaftizci Yahya yeni bir ritüel icat etmiyordu; var olan bir törene yeni bir anlam yüklüyordu. Sadece Gentilelerin eski yaşamlarına “ölüp” Yahudi olarak “yeniden doğmaları” değil, günah içinde yaşayan Yahudilerin de tövbe ederek bu dönüşümü yaşamaları için çağrıda bulunuyordu.

Ancak bu suya dalma işlemi tek seferlik bir olay değildi. Yahudiler, törensel olarak kirli hâle geldiklerinde — örneğin Tapınağa girmeden önce — kendilerini suya daldırırlardı. Ayrıca, Yom Kippur’dan önce de tövbe amacıyla mikveye girerlerdi — ve hâlen de girmektedirler.

VAFTİZ VE SÜNNETİN AYRIMI

RİTÜELLERİN FARKLI AMAÇLARI

Vaftizin sünnetin yerine geçtiği fikri ne Kutsal Yazılarla ne de Yahudi tarihî uygulamalarıyla desteklenmektedir. Vaftiz (*mikve*), tövbe ve arınmanın anlamlı bir simgesi olmuş ve olmaya devam etmektedir; ancak hiçbir zaman Tanrı'nın antlaşmasının ebedî işareti olan sünnetin yerine getirilmemiştir.

Her iki ritüel de kendi amaçlarına ve anlamlarına sahiptir ve biri diğerini geçersiz kılmaz.